

комеморативними практиками Голокосту, ТікТок конструює новий ціннісний образ події.

Популярний відеохостинг формує спільноту, де люди різних поколінь транслюють незліченну кількість змістів. Крім того, ТікТок спеціалізується на створенні авторських відео із завуальованими політичними, релігійними вподобання користувача. За допомогою музичного супроводу, розважальної форми дописувачі докорінно змінюють уявлення про ту чи іншу подію/особу. Дослідниця соціальних медіа А. Бен-Давід наголошує на тому, що будь-які мережеві тенденції перетворюються на вебархіви, які уособлюють віртуальні програми пам'яті. На нашу думку, їх можна прив'язати до матеріальних об'єктів.

За допомогою ТікТок ми починаємо сприймати Голокост не лише як частину світової історії. Т. Еббрехт-Хартманн, який вивчає медійність трагедії, стверджує, що в зазначеній соціальній мережі єврейське минуле перетворюється на «індустрію», де немає етичних заборон. Підтвердженням цієї тези є те, що в ТікТок Голокост стає об'єктом маніпуляції. Дописувачі займаються створенням медіапродукту, який провокує суперечки та міжетнічні конфлікти. Цензурувати подібне практично неможливо.

Тому, здійснивши культурологічний аналіз характерних взірців репрезентації Голокосту в просторі ТікТок, можемо класифікувати провідні напрямки щодо висвітлення події:

1. Комеморативний вектор. Він представлений відео, що направлені на роботу з пам'яттю. Для прикладу варто виділити профілі свідків трагедії (@lilyebert, @tovafriedman, @thetrueadventures), які наголошують на необхідності зберігати згадку про Голокост із метою порозуміння між поколіннями.
2. Деструктивний вектор. Характеризується наявністю контенту для створення резонансу. Автор виносить на загал дискусійну тему, що провокує миттєві суперечки. Частіше це некомпетентні «історики», ревізіоністи Голокосту та дописувачі, які називають себе «рабинами». Зауважимо, що використовуючи функцію «прямих ефірів», користувачі мають змогу транслювати екстремістські події в реальному часі.

Таким чином, можна стверджувати, що ТікТок створює можливість для розуміння Голокосту за допомогою його неформальної медіапрезентації. Уважаємо, що соціальна мережа може перетворитися на простір пам'яті трагедії з якісним та просвітницьким матеріалом. Однак антисемітизм, пропаганда радянських стереотипів та теорій змови щодо євреїв не дозволяють події вийти на високий рівень зацікавленості в громадськості. Тому проблема щодо доречності використання ТікТок для адаптації змістів Голокосту та трансформації комеморативних практик через призму віртуальності потребує подальшого дослідження.

Н. Максимовська

ПОДІЄВІСТЬ У КУЛЬТУРОТВОРЧОМУ ПРОЦЕСІ

N. Maksymovska

EVENT IN THE CULTURAL CREATIVE PROCESS

Війна відбувається не тільки за території. Загарбання і знищення сенсів спільного буття, культури, традицій є не менш значущою ціллю тих, хто руйнує

не знаючи можливостей творення. Поняття «подія» було концептуалізоване як спільне буття з іншими (буття-у-світі), важливий момент причетності індивіда до власного буття. Воно не обмежене локальною фіксацією сенсу, а претендує на палітру значень. Це явище, яке відбулося, факт життя, сукупність взаємопов'язаних дій тощо. Традиційною є думка, що саме в межах філософії бере початок поняття «подія», яка може бути названа як «випадок» або «пригода». Подія ніби передує буттю, тривалості, у якій буття стає тим, чим воно є. Саме ця позиція створює базис для подальшого розвитку концепції культуротворення шляхом організації спеціальних подій.

Подія — універсалія культури (типові аспекти життя, що проявляються в усіх відомих суспільствах), загальні явища, притаманні всім людським культурам (але в кожній моделі культури свої універсалії, трансформовані, в інформаційному суспільстві власні універсалії). На нашу думку, якщо впливати на побудову та сенс універсалій, то можна певним чином спрямовувати розвиток культури. Водночас на тлі буття з іншими подія має індивідуальний сенс, це дія, яка відбувається одного разу, стає складовою буття індивіда.

Спеціальна подія — дія, цілеспрямовано організована для трансляції ідеї, цінності, повідомлення, що відображають досягнення світоглядних, аксіологічних цінностей спільноти. Вона будується як символічне дійство, у якому використовуються історичні традиції організації церемоній, ритуалів, свят. Створення спеціальної події нині спрямоване на творення міфології, але має стратегічне завдання — формування символічного капіталу.

Створення та організація спеціальної події є способом породження та інтеграції сенсу в публічний культурний простір. Подія є точкою біфуркації за динамічною ознакою, подія як сплеск сенсу — за змістовою характеристикою. Подієвість є низкою подій, що утворюють певний сенс та цінність, яка впливає на суспільну свідомість, інтегрує суб'єктів соціуму, залучає до спільної взаємодії у сфері культури.

Словосполучення культуротворення (культура і творення) не є механічним поєднанням двох термінів, які надають спеціальні ознаки особливому процесу, передбачають наявність суб'єктів дії, взаємодію між ними, простір реалізації, умови та механізми здійснення. Також має забезпечуватися стратегічний пріоритет такої інтерактивності. Для реалізації культуротворення мають бути досліджені й запроваджені механізми, які можуть бути організаційно регульованими та спрямованими. Оскільки культуротворення є динамічним процесом, то увагу привертає провідна його ознака — подієвість у культурі.

Загалом подієвість — поняття, уведене філософією постмодернізму в контексті відмови від лінійної версії та розгляду історичної темпоральності зважаючи на причинно-наслідкові події ряди, що розгортаються з минулого через теперішнє до майбутнього. Ніби відмова від лінійної концепції часу, подія виступає одиницею виміру буття і складається в подієвість. Важливий не час сам по собі, а те, чим він наповнений, а саме подіями певного змістового значення.

На відміну від звичайного перебігу, подія є виходом поза рутинне та звичне. Порушення лінійного ходу дій викликає реакцію й залишає по собі післядію. Культуротворення — це процес з усіма його системними ознаками (мета, завдання ціннісної усвідомленої взаємодії суб'єктів у просторі культури, засоби для створення можливостей їх участі в просуванні і реалізації новітніх моделей (віртуальних,

інтерактивних, транскультурних тощо)) організації діяльності у сфері виробництва культурних послуг.

Діяльність із творення в культурі відбувалася і відбуватиметься стільки, скільки існує людство. Це беззупинний процес, який є водночас самоплинним та керованим. Подієвість забезпечує динаміку соціального існування засобами культури. Підвищення рівня соціальної суб'єктності в процесі спеціально організованої взаємодії в соціокультурній сфері сприятиме запровадженню креативних ідей, оскільки для події характерні особливості: активна участь, залученість, переключення від стану монотонної роботи, здивування, позитивне сприйняття, емоційність, символіка, задоволеність. Таке одухотворення може стати підґрунтям для вироблення ідей і рішень, які є дійсно новітніми чи можуть стати основою динаміки культури.

На нашу думку, до умов ефективності буття в культурі та культуротворчого процесу через запровадження подієвих практик можна віднести: розвиток здатності суб'єктів соціокультурного процесу до креативності, створення спільноти-команди однодумців для продукування та втілення креативних ідей, доцільна технологізація креативної діяльності, розбудова простору реалізації новітніх креативних практик та вдосконалення традиційних. Кожна з умов передбачає виконання певних завдань, зокрема застосування інтерактивних технологій стимулювання креативного мислення фахівців та учасників соціокультурної діяльності; реалізація принципів функціонування креативного осередку, який генерує та обирає ідеї для втілення культурного продукту; здійснення функціонування оригінального простору для постійної комунікації й підтримання креативної атмосфери.

Отже, подієвість є виміром культуротворення, а подія — чинником здійснення цього процесу, одиницею в поступі динаміки культури від минулого через сьогодні до майбутнього, враховуючи надбання попередніх поколінь та маючи на меті подальший розвиток продуктивних моделей реалізації розмаїття культури повоєнної доби.

V. Markova

**НЕЙМІНГ ОСВІТНІХ ПРОГРАМ ЗА СПЕЦІАЛЬНІСТЮ 061 ЖУРНАЛІСТИКА
ОСВІТНЬОГО СТУПЕНЯ БАКАЛАВР У ЗВО УКРАЇНИ:
МІЖ УНІВЕРСАЛІЗМОМ І СПЕЦІАЛІЗАЦІЄЮ**

V. Markova

**NAMING OF EDUCATIONAL PROGRAMS IN THE SPECIALTY 061 JOURNALISM
OF THE BACHELOR'S DEGREE IN THE HEIS OF UKRAINE:
BETWEEN UNIVERSALISM AND SPECIALIZATION**

Неймінг у сучасній українській мові використовується як у значенні процесу, так і в значенні результату генерування назви для певної пропозиції (продукту, послуги). Нині ЗВО України конкурують на ринку освітніх послуг, пропонуючи потенційним абітур'єнтам свої освітні програми. Тому такий стан актуалізує процес неймінгу.

На думку фахівців, неймінг виконує кілька функцій: асоціативну, номінативну, естетичну, диференційну, впливову, рекомендаційну, приваблюючу тощо. Він повинен відповідати таким критеріям: маркетингові (має бути релевантним та